

Ελλάδα και Γερμανία: Αναζητώντας ένα win-win στο eurogroup...

Αυτές τις ώρες η διαπραγμάτευση γίνεται ανάμεσα στα τεχνικά οικονομικά κλιμάκια των Ελλήνων και εκείνα των δανειστών, αλλά η λείανση, ή όξυνση, ή ακόμα και η απαλοιφή των διαφορών είναι ζήτημα πολιτικό και όχι τεχνικό και βέβαια όχι ζήτημα ονοματολογίας.

Είναι πολιτικό για την νέα κυβέρνηση που θέλει να αποδειχθεί συνεπής στην προεκλογική της δέσμευση για αθέτηση των όρων του παλιού προγράμματος και διαπραγμάτευση για ένα νέο δανειακό πρόγραμμα βιώσιμο για την οικονομία της χώρας και την κοινωνία.

Είναι πολιτικό για την Γερμανία, που δεν θέλει να αμφισβητηθεί ως ατελέσφορη η πολιτική της λιτότητας στην χώρα μας, όχι βέβαια εξαιτίας κάποιου αφηρημένου πολιτικού εγωισμού, αλλά διότι αυτό είναι το πολιτικό της πιστεύω, το οποίο μάλιστα αποβαίνει κερδοφόρο κατά δεκάδες δις ευρώ για τους πολίτες της.

Όπως γράφουμε [σε άλλη ανάρτηση](#), ο ΣΥΡΙΖΑ, παρότι γνώριζε ότι το πλέον πιθανό είναι να γίνει κυβέρνηση δεν ήταν, ωστόσο, έτοιμος να προτείνει στους δανειστές ένα νέο μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα, αναθεωρητικό του ΜΠΔΣ 2015-2018, σαν βάση διαπραγμάτευσης, η οποία και θα κατέληγε μέχρι τις 28/2, με συγκεκριμένους στόχους και μέτρα.

Αντ' αυτού, το αίτημα για μετάθεση της συζήτησης ουσίας κάτω από το πρόγραμμα-γέφυρα, τον παγίδευσε στο δίλημμα της παράτασης, χωρίς μάλιστα να προδικάζει ότι θα επερχόταν συμφωνία στο μέλλον, όταν αυτή δεν θα ήταν δυνατόν να επιτευχθεί ούτε σαν πλαίσιο μέχρι το τέλος Φεβρουαρίου.

Το να κερδίζεις απλά χρόνο σε μια συγκυρία που η ύφεση τείνει να παγιωθεί, οι

τράπεζες στεγνώνουν και τα έσοδα έχουν καταρρεύσει, με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται για τον στόχο των έστω ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, ισοδυναμεί με απώλεια σημαντικού οικονομικού και άρα πολιτικού χρόνου και διαπραγματευτικής δύναμης για την χώρα και εντέλει με πιθανό κέρδος μόνο για τους δανειστές, που ούτως ή άλλως έως τώρα χρησιμοποιούσαν την αναβολή ως τακτικό τους εργαλείο.

Ό,τι μάχη είναι να δοθεί για να αλλάξουν τα πράγματα και η προοπτική προς το κρείσσον για την χώρα και τους πολίτες, αυτή πρέπει να δοθεί μέχρι το τέλος του μήνα. Πώς λοιπόν η ημερομηνία κλειδί της 28/2 και συνακόλουθα ο γόρδιος δεσμός του «παράταση ή όχι παράταση» που τύλιξε στον λαιμό του ο ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε να χαλαρωθεί αν όχι να λυθεί και βέβαια όχι να κοπεί σαν αποτέλεσμα μιας ολικής ρήξης;

Κατ'αρχήν, ο ηλεκτρισμός του ενθουσιασμού και της ανυπομονησίας των ημερών δεν πρέπει να μας κάνει να ξεχνούμε πού ακριβώς βρισκόμασταν μόλις πριν από δύο μήνες.

Ο πολιτικός χρόνος είχε παγώσει στο κείμενο-απάντηση που είχε στείλει ο κ.Χαρδούβελης στην τρόικα, στο οποίο συνοψιζόταν η ελληνική πρόταση για το κλείσιμο της αξιολόγησης, την εκταμίευση της δόσης και το πέρας σε μια επόμενη φάση. Όμως, το περιεχόμενό της ήταν πολιτικά ανεφάρμοστο και οικονομικά οδηγούσε στον γνωστό αδιέξοδο δρόμο της λιτότητας και της ανισότητας.

Έτσι, η προηγούμενη κυβέρνηση, προτίμησε να ρισκάρει την πτώση της από το να την αποδεχθεί, ενώ η σημερινή κυβέρνηση, που προεκλογικά και αμέσως μετά τις εκλογές φαινόταν να την απορρίπτει στο σύνολό της, σήμερα πιεζόμενη από τους δανειστές δείχνει σαν να εξαναγκάζεται να κάτσει στο τραπέζι και να διαπραγματεύεται, και μάλιστα αποσπασματικά, παλιά και νέα μέτρα και προαπαιτούμενα – σαν να επιτρέπει να ανακατεύονται πάλι στην κρεατομηχανή, και μάλιστα πάλι μικροπολιτικά και καιροσκοπικά, άνθρωποι και αριθμοί.

Με τα σημερινά δεδομένα ούτε η Αθήνα, ούτε το Βερολίνο μπορούν να κάνουν πίσω. Η Ελλάδα δεν θέλει παράταση, αλλά συνολική αλλαγή του προγράμματος μετά από μια μεταβατική φάση, που, ωστόσο, ακόμη και αν γινόταν αποδεκτή, θα φόρτωνε και με πιο ακριβό δανεισμό τους Έλληνες φορολογούμενους, ενώ η Γερμανία θέλει τυπική ολοκλήρωση ή επέκταση του παλιού προγράμματος, μέσα

στην οποία θα μπορούσαν να συζητηθούν οι νέες Ελληνικές προτάσεις.

Το λογικό αδιέξοδο είναι προφανές και η πολιτική του γεφύρωση πολύ δύσκολη. Ωστόσο, ίσως υπάρχει κάποιο φως για να διερευνηθούν οι όροι ενός αναπάντεχου win-win μπροστά σε μια υποτιθέμενη αμοιβαία ή μονόπλευρη απώλεια και ήττα.

Στις 28/2 δεν λήγει το πρόγραμμα του ΔΝΤ, που οι Γερμανοί το θεωρούσαν βασικό εταίρο για την εφαρμογή του προγράμματος και το οποίο από την πλευρά του έβλεπε θετικά το ζήτημα της αναθεώρησης των Ελληνικών πρωτογενών πλεονασμάτων. **Το ζήτημα της προθεσμίας για την ολοκλήρωση του ευρωπαϊκού προγράμματος θα μπορούσε να παρακαμφθεί αν έστω και τώρα παρουσιαζόταν από την Ελλάδα ένα πλήρες σχέδιο νέας συμφωνίας με την ΕΕ, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ.**

Με αυτόν τον τρόπο η εισαγωγική διαπραγμάτευση για το πλαίσιο – στην ουσία «στα σημεία» – που διεξάγεται αυτές τις ώρες θα μπορούσε να μετουσιωθεί σε μια συνολική και καταληκτική διαπραγμάτευση μέχρι το τέλος του μήνα, η οποία θα περιλάμβανε συγκεκριμένα μέτρα και στόχους μέχρι να αποκαταστήσει η χώρα μας την δυνατότητά της να δανείζεται από τις αγορές.

Η συντριβή των μηχανισμών της διαπλοκής και της διαφθοράς και η εκκρεμής εξυγίανση στη διοίκηση και τον δημόσιο τομέα θα ήταν τα κωδικά σημεία και οι αιχμές του δόρατος σε αυτό το νέο πρόγραμμα, που ποιοτικά θα σήμαινε την κοινωνική «επικαιροποίηση» των πεπραγμένων αστοχιών για την αντιμετώπιση της διευρυμένης ανισότητας και της αναξιοκρατίας στην κοινωνία.

Κανείς, τουλάχιστον στα λόγια, σε αυτήν την χώρα ή τους κόλπους των δανειστών δεν θα θεωρούσε εαυτόν χαμένο, αν η κυβέρνηση άφηνε τους τύπους και έμπαινε στην ουσία των πραγμάτων, που άλλωστε αυτή την έφερε στην εξουσία και όχι οι όποιοι λαϊκισμοί.

Η Ελλάδα και η Γερμανία μπορούν να αναζητήσουν στο Eurogroup της Δευτέρας ένα win-win, τέτοιο που δεν θα περιορίζεται στο βραχυπρόθεσμο πολιτικό τους πιστεύω ή αξιοπρέπεια, αλλά θα επεκτείνεται στο όραμα για μια κοινή καλύτερη μοίρα και πορεία στην Ευρώπη.

Σίγουρα, το ιστορικό παρελθόν είναι κακός σύμβουλος και για τις δύο χώρες. Ελλάδα και Γερμανία έχουμε αποδείξει τις αυτοκαταστροφικές μας

τάσεις και πράξεις. Ίσως ήρθε η ώρα αυτό να το «επανορθώσουμε».

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))